

Червоні лубутени

Чи можуть туфлі змінити життя? Звучить доволі абсурдно... Але так сталося із Сем, коли вона у спортзалі випадково прихопила не свою сумку. Відтак на важливу робочу зустріч їй довелося взути чужі туфлі. І саме в той день жінка отримала вигідну ділову пропозицію та відчула небувалу впевненість. Воно й не дивно, адже взута Сем була в червоні лубутени.

А от для Ніші, власниці шкіряної пари, ця втрата стала лише початком неприємностей. Чоловік оголосив про розлучення, заблокував усі рахунки і доступ до будинку. Тож жінці доведеться наново будувати своє життя.

У фірмовому стилі Джоджо Мойєс долі Сем та Ніші тісно переплітаються, і вони допомагають одна одній - здобути бажану свободу чи реалізуватися в житті. Героїнь чекає боротьба за щастя та нове кохання, і не останню роль в цій історії зіграють такі бажані підбори від Louboutin.

ДЖОДЖО МОЙЄС

Червоні
мубумени

Мойєс змусить вас сміятися на одній сторінці і плакати на наступній.

The New York Times

КСД

ДЖОДЖО
МОЙЕС

JOJO MOYES

Someone
Else's Shoes

A NOVEL

ДЖОДЖО
МОЙЄС

Червоні
лубутени

РОМАН

ХАРКІВ
2023! КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0357-1 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Moyes J. *Someone Else's Shoes : A Novel* / Jojo Moyes. — London : Penguin Random House UK, 2023. — 432 p.

Переклад з англійської *Ірини Шагової*

Мойєс Дж.

М74 Червоні лубутени : роман / Джоджо Мойєс ; пер. з англ. І. Шагової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 448 с.

ISBN 978-617-15-0188-1

ISBN 978-0-241-41553-5 (англ.)

Чи можуть туфлі змінити життя? Звучить доволі абсурдно... Але так сталося із Сем, коли вона у спортзалі випадково прихопила не свою сумку. Відтак на важливу робочу зустріч їй довелося взути чужі туфлі. І саме в той день жінка отримала вигідну ділову пропозицію та відчула небувалу впевненість. Воно й не дивно, адже взута Сем була в червоні лубутени.

А от для Ніші, власниці шкіряної пари, ця втрата стала лише початком неприємностей. Чоловік оголосив про розлучення, заблокував усі рахунки і доступ до будинку. Тож жінці доведеться наново будувати своє життя.

УДК 821.111

© Jojo's Mojo Ltd, 2023

© Depositphotos.com / sumbajimartinus, booblgum, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Присвячується Дж. В. Г.

1

Сем роздивляється стелю, що помалу світлішає, і вправляється в диханні, як радив лікар, намагаючись о п'ятій ранку розсіяти думки, що величезною темною хмарою висять над головою.

Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.

«Я здорова, — подумки повторює вона. — Моя родина здорова. Пес більше не дзюрить у коридорі. У холодильнику повно їжі, і в мене досі є робота». Вона трохи шкодує, що вставила слово *досі*, бо від думок про роботу шлунок знову болісно стискається. *Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.*

Її батьки ще живі. Хоча їй часом важко згадувати це в щоденнику вдячності, який вона регулярно веде в думках. О боже. Мати знову дорікне в неділю, що от до Філової матері вони зайти не забувають. Зазвичай вона говорить це між келихом хересу і ситним пудингом — і це неминуче, як смерть і податки або волосинки, що часом пробиваються на підборідді. Сем уявляє, як відбивається із ввічливою посмішкою: «Ну, мамо, Ненсі нещодавно втратила чоловіка, з яким прожила разом п'ятдесят років. І нині їй трішки самотньо». — «Але ви вчашкали до неї й тоді, коли він був іще живий», — відказує мати. — «Так, але її чоловік у той час був уже при смерті. І Філу хотілося побути з батьком якнайдовше перед тим, як той скине з себе тлінну оболонку. Трясця, ми ж не на вечірку бігали». І раптом вона усвідомила, що знову подумки сперечається з матір'ю, і тому за вичитаною в якійсь статті порадою припинила словесний потік і постаралася його сховати до уявної коробки та закрити уявною кришкою. Але кришка ніяк не хотіла закриватися. Останніми днями Сем уже вкотре влаштовувала уявні сварки: із Саймоном на роботі, з матір'ю, з жіночкою, що напередодні нахабно пропхалася перед нею в черзі до магазинної каси. Але жодна з цих суперечок не відбувалася у справжньому житті. Натомість у дійсності жінка просто скрипіла зубами. А ще старалася рівно дихати. *Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.*

«Я не мешкаю в зоні війни, — розмірковує вона. — З крана тече чиста вода, на полицях лежать продукти. Не чути ні вибухів, ні стрілянини. Ніхто не мучиться від голоду. Невже це не має значення?»

Але через згадку про нещасних дітей, які змушені жити в умовах війни, на очі навертаються сльози. Утім, очі в неї завжди на мокрому місці. Кет постійно радить пройти замісну гормональну терапію: у Сем досі бувають припливи, часто виступає гормональна висипка (хіба це справедливо?), проте їй ніяк не вдається записатися до лікаря. Коли вона востаннє туди телефонувала, на майбутні два тижні в нього залишилася одна вільна година. «А якби я вже помирала?» — міркувала вона. І почала подумки сперечатися з реєстраторкою.

Натомість у дійсності сказала:

— О, як нескоро! Гадаю, я дам собі раду. Але однаково дякую.

Вона зиркає праворуч. Філ дрімає, проте навіть уві сні на його обличчі читається стурбованість. Їй кортить простягнути руку й погладити йому волосся, та коли вона так і зробила нещодавно, той притьмом прокинувся й скинув на неї наляканий, нещасний погляд — буцімто Сем учинила щось жорстоке.

Тому вона просто складає руки перед собою, намагаючись лежати спокійно і розпружено. Хтось казав їй, що відпочинок є так само корисним, як і сон. Треба просто звільнити голову від зайвих думок та розслабитися. Позбутися напруження в кінцівках, у всьому тілі — від кінчиків пальців на ногах і далі. Нехай обважніють ступні. А тоді кісточки, коліна, стегна, шлу...

«Хай тобі грець, — рвучко зринає думка. — За чверть шоста. Треба вставати».

— Молока немає, — виголошує Кет. Вона стоїть перед холодильником і з осудом дивиться всередину, ніби чекає, що ось-ось воно там з'явиться.

— То збігай до магазину.

— Я не маю часу, — відказує Кет. — Ще мушу вкласти волосся.

— Ну, в мене теж часу обмаль.

— Чому?

— Тому що я повинна відвідати тренажерний зал і спа, на які ти сама мені придбала денний абонемент. Тілесна терапія. Завтра — останній день.

— Але я купувала його тобі ще рік тому! До того ж на це піде години зо дві, а ти хіба не мусиш іти на роботу?

— Я вже домовилася, що прийду пізніше. Утім, зал — неподалік від офісу. — Їй завжди бракує часу. Вона повторює це, мов мантру, разом зі словами «я втомилася». Але кому його не бракує? І хто не втомлюється?

Кет зводить брови. Вона вважає, що догляд за собою є життєвою необхідністю, важливішою за такі прозаїчні речі, як гроші, дах над головою і харчування.

— Кажу тобі, мамо, або займайся цим як слід, або взагалі облиш, — говорить Кет, що ледь не з жахом спостерігає за тим, як швидко зменшується різниця між материними стегнами і талією. Вона зачиняє холодильник. — Гм, не розумію, чому тато не може купити навіть пляшку молока.

— Залиш йому цидулку, — каже Сем і починає збиратися. — Сподіваюся, сьогодні він почуватиметься трохи краще.

— Ага, казка про білого бичка.

І Кет вилетіла з кухні, як лише вміють вилітати молоді дев'ятнадцятирічні жінки. За кілька секунд Сем почула потужний гуркіт фена і подумала, що той знову валятиметься в доччиній кімнаті, доки вона сама його не прибере.

— А я думала, що ти вже не п'єш коров'ячого молока, — гукнула через сходи вгору Сем. Фен на мить зупинився, і вона у відповідь почула:

— Яка ж ти вредна!

Сем видобула з шухляди костюм і запхала його до спортивної торби.

Вона вже стягувала з себе купальник, коли набігли «мамуні-гарнюні». Її швидко оточили розкішні стрункі молоді жінки, які, не звертаючи на неї жодної уваги, заходилися перегукуватися через голови й заповнили своїми голосами тишу, яка перед тим панувала в душній роздягальні. Сем відчула, як помалу випаровується рівновага, що ненадовго поселилася в її душі після двадцятиметрового запливу. Не минуло й години, як вона згадала, що ненавидить такі заклади: тут господарями є ті, у кого пружні тіла, а товстулі хай собі ховаються по кутах. Сем уже мільйон разів проходила повз це місце, і щоразу її охоплювало вагання: чи варто заходити всередину? Тепер вона знала: такі жінки сіють у душі ще гірші почуття, ніж у неї були перед тим, як вона сюди прийшла.

— Ніно, в тебе залишається часинка на філіжанку кави? Ми могли б піти до того чудового пивного бару, який недавно відкрили за магазином *Space NK*¹. Там ще подають полумиски Будди².

— Я не проти. Але об одинадцятій мушу бігти. Веду Леоні до лікаря-ортодонта. То як?

— Гаразд. Я так скучила за дівчачими посиденьками!

У цих жінок завжди дизайнерське вбрання для фізичних вправ, досконало вкладене волосся і завжди є час на каву. У них шалено дорогі спортивні торби — не те що її підроблений *Marc Jacobs*, дешева копія. Їхні чоловіки, яких звати Руп або Тісс, недбало кидають конверти з грубими преміальними на лискучі кухонні столи марки *Conran Shop*. Ці жінки їздять на величезних, бездоганно чистих позашляховиках, які вони звикли паркувати в другий ряд, і вимагають від виснаженого баристи подати своїм вередливим малюкам дитяче капучино, а згодом сварять бідолаху, якщо напій не зовсім відповідає вимогам. Їм ніколи не доводиться лежати без сну до четвертої ранку через бентежні думки про рахунки за електрику, про огиду, яку треба подолати, коли зранку доведеться вітатися з новим босом, що носить лискучі костюми й не годен навіть приховати зневагу до підлеглої.

У них немає безробітного чоловіка, який до полудня розгулює в піжамних штанях і зацьковано дивиться на жінку, коли та пропонує сходити на ще одну співбесіду. До того ж Сем досягла того віку, коли все найгірше вперто не хоче тебе полишати, як-от: зайва вага, глибока зморшка між бровами, тривожність, — а натомість постійна робота, сімейне щастя, мрії з легкістю кудись зникають.

— Ти навіть уявити собі не можеш, як підстрибнули ціни в *Le Meridien*³ цього року, — каже одна з жіночок. Вона схилилася вниз і протирає рушником фарбоване в дорогому салоні волосся. Сем змушена трохи відступити, щоб ненароком її не зачепити.

— Знаю! Я хотіла забронювати на Різдво віллу, яку ми звикли знімати на Маврикії, — так от уяви: вони збільшили вартість оренди на сорок відсотків.

— Геть подуріли.

«Еге ж, подуріли, — міркує Сем. — Не щастить вам». І згадує будинок на колесах, який Філ придбав два роки тому і мав відремонтувати. «Ми зможемо проводити вихідні на узбережжі, —

радісно заявив він, споглядаючи величезний трейлер із гігантським соняшником на боці — тепер той стояв і лише загороджував дорогу. Найбільшим, на що здобувся Філ дотепер, була заміна заднього бампера. Після провального року Філ закинув автівку, і вона тепер стирчала перед будинком і сумно нагадувала про їхні біди.

Сем натягує на ноги спортивні рейтузи, намагаючись сховати бліду плоть під рушником. Сьогодні на неї чекають чотири важливі зустрічі з клієнтами. За півтори години вона має зустрітися з Тедом і Джоелом, своїми колегами у *Print*, і втрюх вони постараються добути суттєве замовлення. Натомість сама вона постарается не втратити роботи. А може, й збереже роботу їм усім.

Головне — не хвилюватися.

— Гадаю, поїдемо цього року на Мальдиви. Доки вони зовсім не потонули.

— О, чудова ідея. Нам там дуже сподобалося. Але який жах — невже їх справді затопить?

Повз Сем до своєї шафки проштовхується ще одна жінка. У неї чорні кучері, як і в Сем, але вона, либонь, на кілька років молодша, її підтягнуте тіло щодня старанно тренують, зволожують і полірують. Дорогі парфуми так і сочаться з усіх пор.

Сем щільніше обгортає власне бліде і грудкувате тіло рушником та зникає за рогом роздягальні, щоб висушити там волосся. Коли вона повертається назад, уже нікого з них немає. Вона полегшено зітхає і важко опускається на вологу дерев'яну лавку. Їй кортить перейти до одного з нагрітих мармурових ліжок. Сама думка, що вона може пів години полежати в блаженній тиші, сповнює несподіваною насолодою. Як раптом з піджака, що висить у її шафці позаду, долинає дзижчання телефона. Вона дотягується до кишені й видобуває апарат.

Ти готова? Ми надворі.

Прошу? — набирає вона. — Ми ж повинні бути в офісі *Framptons* у пообіддя.

Хіба Саймон тобі не казав? Зустріч перенесли на 10 ранку. Поквапся — час вирушати.

Вона з жахом споглядає на телефон. Тобто їй слід бути на першій зустрічі десь за двадцять три хвилини. Вона стогне, влізає в штани,

хапає з лавки чорну спортивну торбу і мчить до паркувального майданчика.

Замурзаний білий мінівен із написом *GRAYSIDE PRINT SOLUTIONS* чекає біля вантажних воріт із вимкненим двигуном. Сем наполовину біжить, наполовину човгає в спортивних пластикових шльопанцях. Вона завтра поверне їх, але вже відчуває провину, так ніби справді щось накоїла. Волосся в неї досі мокре, вона трохи задихається.

— Здається, Саймон полює за тобою, дівчино, — каже Тед, коли вона нарешті влізає до бусика. Він переповзає на переднє сидіння, щоб звільнити їй місце. Від нього відгонить цигарками і туалетною водою *Old Spice*.

— Думаєш?

— Бачила б ти його. Увесь час перепитує у Женев'єви, о котрій відбудуться зустрічі, — докидає Джоел і робить повний оберт керма. Його косиці зібрані в охайний хвіст, наче всупереч складному дню.

— Відколи змінили керівництво, все тепер не так, еге ж? — промовляє Тед, щойно вони виїжджають на головну дорогу. — Ходимо ніби по лезу ножа.

На приладовій дошці лежать два порожні, обсипані цукром пакетики. Тед простягає їй третій із великим, досі теплим пундиком.

— Тримай, — каже він. — Сніданок для чемпіонів.

Але їй ніяк не можна. Пундик містить принаймні вдвічі більше калорій, ніж вона тільки-но спалила в басейні. Сем ніби чує, як несхвально зітхає Кет. Вона якусь мить вагається, а тоді швидко запахає смаколик до рота і примружує очі від теплої солодкової розкоші на язиці. Останніми днями вона ловить миті щастя де тільки може.

— Женев'єва чула, як він по телефону знову говорив про скорочення штату, — додає Джоел. — І коли вона зайшла до його кабінету, відразу змінив тему.

Щоразу, як вона чує розмови про скорочення — це слово тепер постійно лунає в офісі, — її шлунок тривожно стискається. Сем не знає, що їм робити, якщо вона також утратить роботу. Філ відмовляється пити антидепресанти, які йому виписав лікар. Мовляв, ті спричиняють сонливість, нібито він і так не спить щодня до одинадцятої ранку.

— Навряд чи до цього дійде, — не надто переконливо проказує Тед. — Зрештою, Сем добуде сьогодні для нас вигідну угоду, чи не так?

Вона відчуває на собі їхні очікувальні погляди.

— Так, — відповідає Сем. А тоді, дещо впевненіше: — Так!

Вона поправляє макіяж у маленькому люстерку, тихо лаючись, коли Джоел натрапляє на якусь вибоїну, і тоді слинить палець та витирає розмазану лінію. Обмацує волосся, яке принаймні непогано висухло. Гортає папери в теці: хоче впевнитися, що всі цифри під рукою. Вона ледве пригадує, коли навіть не турбувалася про такі речі — могла з легкістю ввійти до будь-якого кабінету, бо знала, що є справжньою фахівчиною. «Ну ж бо, Сем, просто будь такою, як раніше», — умовляє вона себе подумки. Відтак виймає ступні зі шльопанців і сягає рукою по спортивну торбу, де лежить взуття.

— За п'ять хвилин будемо на місці, — повідомляє Джоел.

І лише тоді вона усвідомлює, що торба, хоч як схожа на її власну, насправді чужа. У ній немає її зручних чорних туфель-човників, у яких так гарно цокотіти по хідниках і домовлятися з замовниками друкарської продукції. У цій торбі лежить пара запаморочливих туфель марки *Christian Louboutin* із червоної крокодилячої шкіри.

Вона виймає туфлю із застібкою-ремінцем для п'ятки й витріщається на неї — яка ж вона легесенька на її долоні!

— Дідько, — промовляє Тед. — Хіба перша зустріч відбудеться в «Стрингфеллоу»⁴?

Сем нахилиється і нишпорить у торбі, відтак добуває другу туфлю, джинси і, насамкінець, світлий, охайно складений піджак *Chanel*.

— О господи! — вигукує вона. — Це не моє. Я забрала чужу торбу. Мусимо вертатися назад.

— У нас немає часу, — відказує Джоел, який не зводить очей з дороги. — Ми майже приїхали.

— Але мені потрібна моя сумка.

— Вибач, Сем. Повернемося туди пізніше. Може, взуєшся в те, що було на тобі у спортзалі?

— Я не можу бути в шльопанцях під час ділової зустрічі.

— То взуєшся в ті туфлі, які зараз тримаєш.

— Ти що, жартуєш?

Тед бере в неї туфлю.

— Вона має рацію, Джо. Ці черевички не надто... в стилі Сем.

— Тобто? А що в моєму стилі?

— Ну, щось простіше. Тобі до вподоби прості речі. — І після паузи додає: — Розсудливі речі.

— Знаєш, що кажуть про такі туфлі? — питає Джоел.

— Що?

— Не для стояння.

Вони з хихотінням штовхають один одного ліктями.

Сем вихоплює в них туфлю. Вона на пів розміру замала для неї. Сем обережно просовує в неї ступню й зав'язує ремінець.

— Чудово, — каже вона, роздивляючись туфлю. — Їду в офіс *Framptons* пропонувати друкарські послуги і маю вигляд дівчинки за викликом.

— Принаймні дорогої дівчинки, — докидає Тед.

— Прошу?

— Ну... Не дешевої беззубої мінетниці...

Сем чекає, доки Джоел припинить іржати.

— Дякую, Теде, — відказує вона і дивиться у вікно автівки. — Ти справді підняв мені настрій.

Зустріч проходитиме не в офісі, як вона сподівалася. У них якісь проблеми з транспортом, а отже, доведеться рекламувати продукцію у вантажному ангарі, де Майкл Фремптон вирішив оглянути пошкоджену гідравлічну систему. Сем невпевнено крокує на підборах і відчуває, як ступні обдає холодне повітря. Шкода, що вона з 2009 року ні разу не робила педикюру. Щиколотки хитаються, наче гумові, і вона не може второпати, як хтось узагалі примудряється ходити в такому взутті. Тед мав рацію. Не для стояння туфлі.

— Усе гаразд? — питає Тед, коли вони наближаються до купки чоловіків.

— Ні, — цідить вона. — Таке відчуття, ніби я пересуваюся на паличках для суші.

Вилчатий навантажувач попереду везе здоровенний тюк паперу; його попереджувальний сигнал мало не оглушує в просторому приміщенні — вони швидко відступають убік, Сем перечіплюється. Усі чоловіки навколо вантажівки повертають голови до неї. Відтак дивляться на її взуття.

— Думав, ви вже не прийдете.

Майкл Фремpton — суворий йоркширець, що у будь-якій розмові ладен натякнути, якою важкою працею він досягнув усього в житті, а от ви, далєбі, палець об палець не вдарили. Сем силується всміхнутися.

— Даруйте, — бадьорим голосом відповідає вона. — Ми мали ще одну зустріч і...

— ...затори на дорозі, — водночас виправдовується Джоел, і вони знічено глипають одне на одного.

— Сем Кемп. Ми з вами бачилися в...

— Я вас пам'ятаю, — каже Майкл і дивиться вниз. Зо дві хвилини він щось пише на теці-планшеті молодикові у робочому костюмі. Сем безпорадно стоїть і подеколи відчуває на собі зацікавлені погляди чоловіків. Недоречні туфлі на її ногах, здається, блимають, мов маячки радіаційної небезпеки.

— Добре, — промовляє Майкл, який нарешті завершив розмову з хлопцем. — Перед початком бесіди мушу повідомити, що *Printex* уже запропонував нам вельми вигідні умови.

— Ну, ми... — почала було Сем.

— І вони сказали, що у вас будуть дещо зв'язані руки після того, як *Grayside* поглинула більша компанія.

— Це не зовсім так. Проте ми можемо похвалитися обсягами робіт, якістю й надійністю. — Сем почувається ні в сих ні в тих, розводячись про це, коли всім і так зрозуміло, що вона — жіночка середнього віку, до того ж у чужих туфлях. Вона так-сяк відбивається від запитань, затинається, червоніє, бо знає, що всі витріщаються на її ноги.

Урешті-решт добуває теку з торби. Там має бути записана цитата, яку вона цілими годинами складала, відшліфовувала. А тоді робить спробу підійти до Майкла, щоб показати свою заготовку, але зачіпається за щось підбором і викручує кісточку — гострий біль аж до стегна прострілює ногу. Вона притьмом перетворює гримасу на усміх і вручає теку. Той передивляється її вміст, гортає аркуші, не піднімаючи очей. Відтак вона йде геть, силуючись триматися рівно на ногах.

Зрештою Майкл зводить погляд.

— У нашому наступному замовленні йдеться про великі обсяги. Тому нам важливо знати, що фірма, з якою ми вирішимо

співпрацювати, не підведе.

— Але ви вже робили у нас замовлення, містере Фремптоне. До того ж минулого місяця ми виготовили для *Greenlight* каталоги вельми схожого гатунку, і якість нашої продукції справила неабияке враження.

Він супиться. Здається, супиться все його обличчя.

— Я можу глянути на те, що ви для них виготовили?

— Звісно.

Вона гортає теку і зненацька усвідомлює, що каталог *Greenlight* лежить в іншій, синій теці на приладовій панелі бусика: вона чомусь думала, що та їй не знадобиться. А ще розуміє, що їй доведеться пройти через увесь ангар і паркувальний майданчик під поглядами всіх чоловіків. Вона багатозначно зиркнула на Джоела.

— Може, збігати по каталоги? — пропонує той.

— А які ще зразки ви маєте в бусику? — цікавиться Фремптон.

— Маємо дещо схожі каталоги, які ми виготовили для *Clarks Office Supplies*. Насправді у нас є багато інших зразків з минулого місяця. Джоеле, ти не міг би?..

— Ні. Я сам піду подивлюся. — Фремптон рушає вперед. А отже, доведеться йти і їй. Вона дещо напружено крокує біля нього.

— Нам потрібний партнер-друкар, — говорить він, запхавши руки до кишень, — що спроможний прудко рухатися, бути гнучким. Швидконогим, якщо хочете.

Він крокує надто жваво. На нерівній долівці вона знову вивертає кісточку і мимоволі зойкає. Джоел простягає до неї руку саме тоді, коли в Сем підгинаються коліна, тож вона хапається за нього, щоб не втратити рівноваги. І неоковирно посміхається, щойно Фремптон із непроникним виразом обличчя озирається на них.

Згодом її вуха паленітимуть від сорому щоразу, як вона згадуватиме слова, які він тоді промовив Джоелу. Його останні слова для *Grayside Print*.

«Вона що, п'яна?»

¹ Магазин, де продають дорогу косметику і засоби гігієни. (Тут і далі прим. пер.)

² «Полумиски Будди», або «чаші дракона», — збалансовані, корисні страви здебільшого вегетаріанської кухні.

³ Мережа елітних готелів.

⁴ Відомий лондонський нічний стрип-клуб.

2

Ніша Кентор зі злістю жене по біговій доріжці. У вухах гримить музика, ноги гупають, мов поршні. Вона завжди бігає зі злістю. Перша миля найважча: підживлює лише вибухова суміш гніву і молочної кислоти; друга — неабияк роздратовує; натомість під час третьої починає прояснятися в голові, тіло ніби маслом змащене, вона ладна бігти цілу вічність — та раптом знову злоститься, бо, тільки-но розласилася, час зупинитися й братися за інші справи. Ніша ненавидить біг, але він потрібний для душевної рівноваги. У цьому бісовому місті повно людей на хідниках: плентаються, заважають їй, а тому єдиним місцем, де вона може бігати, є цей паскудний спортзал, куди готель заганяє гостей, позаяк зали для інших розваг, очевидно, перебувають у стадії ремонту.

Тренажер повідомляє, що їй слід охолонути, і вона різко вимикає його: авжеж, бракувало лише вказівок якоїсь дурнуватої машини. «Не охолону», — відказує подумки. Відтак виймає один із навушників і чує, як дзеленчить телефон. Ніша сягає по апарат. Карл.

— Люба...

— Даруйте.

Ніша зводить погляд.

— Вам слід вимкнути телефон, — проказує молода жінка. — Це зона тиші.

— Тоді навіщо ви зі мною балакаєте? Та ще й так голосно. Крім того, не стійте так близько. До мене долітають краплі вашого поту.

У жінки аж щелепа відвисає, а Ніша притискає телефон до вуха.

— Нішо, люба, чим займаєшся?

— Я в тренажерному, коханий. За обідом зустрінемося?

Голос Карла, м'який, мов масло, завжди їй подобався.

— Так, але, може, перенесемо його до готелю? Я маю забігти по папери.

— Звичайно, — мимохить відповідає Ніша. — Що тобі замовити?

— Та будь-що.

Вона заклякла. Карл ніколи не казав «будь-що».

— Може, замовити в «Мішель» омлет із білими трюфелями? Або стейк тунця?

— Звісно. Було б непогано.

Ніша сковтує. І силується опанувати голос.

— О котрій ти б хотів пообідати?

Карл відповідає не відразу: вона чує, як, прикривши слухавку рукою, він переговорюється з кимось поруч. Її серце калатає.

— Якщо організуєш обід опівдні, буде просто чудово. Але не поспішай. Не хочу на тебе тиснути.

— Добре, — каже Ніша. — Кохаю тебе.

— Я також, люба, — відповідає Карл і натискає на відбій.

Ніша стоїть нерухомо, у вухах чути пульсацію крові, але причиною цього є геть не біг. Здається, голова ось-ось вибухне. Вона робить два глибокі вдихи. А тоді вбиває в телефон інший номер. І потрапляє відразу в голосову пошту. Кляне різницю між часовими поясами.

— Магдо? — промовляє вона, розворушуючи рукою спітніле волосся. — Це місіс Кентор. НЕГАЙНО зв'яжіться зі своєю людиною.

Вона піднімає очі і бачить інструктора тренажерного залу в сорочці-поло й дешевих шортах.

— Мем, тут заборонено говорити по телефону, це проти...

— Відвали, — перериває його Ніша. — Іди помий підлогу абощо. Ваш зал — розплідник мікробів.

І вона прямує повз нього до роздягальні, вихопивши рушника з рук іншого інструктора.

Роздягальня напхот напхана, але вона нікого не бачить. Знов і знов прокручує в голові телефонну розмову, серце шалено б'ється. Он воно як. Треба навести лад у думках, прийти до тями, але тіло стає якимось дивно негнучким, перестає слухатися. Вона на мить присідає на лавку й байдуже дивиться перед собою. «Я впораюся, — міркує і роздивляється, як тремтять її руки. — Бувало й гірше». Відтак прикладає рушник до обличчя, набирає в легені повітря, доки не відчуває, що опанувала тремтіння, а тоді випростується, розправляє плечі. Насамкінець підводиться, відчиняє шафку і витягує звідти спортивну торбу *Marc Jacobs*. Хтось поклав свою сумку на лавці біля її шафки — вона скидає сумку на долівку і ставить замість неї свою. Душ. Насамперед їй потрібний душ. Вигляд — це головне. І знову дзвонить телефон. Кілька жінок зиркають на неї, але вона ні на кого не зважає й бере з лавки апарат. Реймонд.

— Мамо? Як тобі мої брови?

— Прошу, сонечку?

— Брови. Я вислав фото. Бачила?

Ніша гортає в телефоні стрічку повідомлень, аж урешті знаходить знімок, що він їй надіслав.

— Гарні брови, котику, — втішає його вона, знову приклавши апарат до вуха.

— Вони жахливі. Я такий засмучений. Ще й подивився програму про те, як, типу, продають дельфінів: там показували, як їх учать усіляких трюків, і тепер мені так соромно, бо ми були там, у Мексиці, плавали з ними, пам'ятаєш? І так кепсько стало на душі, я навіть не хотів виходити з кімнати, а потім вирішив підправити брови, але вийшло огидно, і зараз я схожий на Мадонну середини дев'яностих.

Якась жінка поруч неї заповзялася сушити волосся, і Ніші відразу закортіло забрати в неї фен і віддухопелити нахабу.

— Котику, тебе не чути тут. Почекай.

Вона виходить із роздягальні. Глибоко зітхає.

— Вони чудові, — повторює вона у глухій тиші коридору. — Просто казкові. До речі, в середині дев'яностих років Мадонна мала дуже крутий вигляд.

Вона так і бачить його перед собою: сидить на своєму ліжку у Вестчестері⁵, ноги схрещені — звична поза ще з дитинства.

— Вони геть не казкові, мамо. Це просто жах.

З роздягальні виходить жінка і хутко її минає. Піджак дешевий, чалапає в шльопанцях, схиливши голову. Чому жінки не ходять прямо? Безсило опущені плечі незнайомки, її втягнута, мов у черепахи, голова негайно роздратували Нішу. Як маєш вигляд жертви, не дивуйся потім, що люди витирають об тебе ноги.

— Коли повернешся додому, виправимо мікроблейдингом⁶.

— Отже, вони жахливі.

— Ні! Казкові! Але, сонечку, мені справді треба вже бігти. Я зараз дуже зайнята. Пізніше передзвоню.

— Але не раніше третьої за нашим часом. Мушу виспатися, а потім у нас самопомога. Така нудота. Усвідомлення себе і таке інше — ніби ми сюди лише по це і приїхали.

— Знаю, милий. Я ще зателефоную. Люблю тебе.

Ніша завершує дзвінок і знову набирає номер.

— Магдо? Магдо? Ви прослухали моє повідомлення? Зателефонуйте негайно. Добре?

Вона натискає на кнопку, двері відчиняються, в коридор виходить інструктор і витріщається на телефон у її руках.

— Мем, вибачте, але...

— Ні, навіть не думайте, — огризається вона, і той закриває рота, так і не договоривши. Є деякі переваги в тому, щоб бути жінкою за сорок, якій уже чхати на все, — зрештою, він і сам це бачить. І вперше за тиждень їй стало радісно на серці.

Ніша миється в душі, зволожує тіло дешевими засобами із запасів тренажерного залу (згодом вона весь день пахнутиме, як туалет в американському потязі), скручує у вузол вологе волосся, ноги для безпеки ставить на рушник (підлога роздягалень сповнює її огидою — небезпека для шкіри! Бородавки!) та вісімнадцятий раз заглядає в телефон: чи не відгукнулася Магда?

Груди розпирають гнів і тривога, які стає дедалі важче опанувати. Вона знімає з вішака вологу шовкову блузку — та відразу прилипає до теплої мокрої шкіри, коли вона натягує її на себе через голову. «Трясця, де ж Магда?» Вона сідає, знову дивиться в телефон, бездумно нишпорить у спортивній торбці, шукає джинси і взуття. Нарешті намацує й витягує зачовгані, страшненькі, чорного кольору туфлі-човники на широких підборах. Повертається, якусь мить витріщається на незнайоме взуття, що тримає у руці, а тоді з жахом відкидає геть. Витирає пальці об рушник, повільно відкриває торбу, тримаючи її за кут, зазирає всередину. Це не її торба. Шкіра штучна, пластик на швах уже обліз, колись мідний ярлик *Marc Jacobs* перетворився на тьмяно-срібний. Ніша заглядає під лавку. Зазирає позаду неї. Більшість докучливих жінок уже пішли додому, інших сумок немає, зяє декілька порожніх шафок. Жодних сумок. А ця схожа на її власну — той самий розмір, той самий колір, навіть ручки схожі, але явно не її.

— Хто забрав мою сумку? — вголос питає вона, не звертаючись ні до кого зокрема. — Чорт забирай, хто її взяв? — Кілька жінок, які ще не вийшли з роздягальні, дивляться порожніми очима. — Ні. Ні ні ні ні ні. Лише не сьогодні. Не тепер.

Дівчина за стійкою реєстрації навіть оком не зморгнула.

— Де ваші камери відеоспостереження?

— Мадам, у роздягальні немає камер відеоспостереження. Це заборонено законом.

— Тоді як я маю знайти ту, що вкрала мою торбу?

— Мадам, не думаю, що її саме вкрали. Ваші слова радше свідчать про те, що стався збіг: сумки просто переплутали, вони схожі і...

— Ви справді вважаєте, що це «збіг» і хтось випадково схопив мій піджак *Chanel* і туфлі *Louboutin*, підбори для яких виготовив на моє замовлення сам Крістіан? Коли всі тут зазвичай носять, — вона зазирає до торби, кривиться, — *Primark*?

Жоден м'яз не ворухнувся на обличчі дівчини.

— Ми можемо переглянути записи камер на вході, але для цього нам потрібно отримати дозвіл головного офісу.

— У мене обмаль часу. Хто останнім виходив звідси?

— Ми не ведемо таких записів, мадам. Це відбувається автоматично. Якщо ви дуже наполягаєте, я зателефоную менеджерові й попрошу його підійти сюди.

— Ну нарешті! То де він?

— У Піннері⁷ — навчає персонал.

— О боже. Тоді дайте мені якісь кросівки. У вас тут є кросівки? Бо якось мушу дістатися до власного авто.

Ніша споглядає у вікно.

— Де моя автівка? Де вона?

А тоді відвертається від стійки та вбиває номер у телефон. Ніхто не відповідає. Працівниця приймальні добуває з-поза стійки пакет пластикового взуття. У неї такий вигляд, ніби вона щойно прослухала до біса нудну двогодинну TED⁸-лекцію.

— Є шльопанці.

Ніша витріщається на дівчину, відтак — на взуття, потім знов — на дівчину. Та незворушно дивиться на неї. Насамкінець розчарована Ніша бере зі стійки одну пару і з тихим гарчанням взувається. А коли виходить, чує, як дівчина бурмоче: «Звісно, американки».

⁵ Округ у штаті Нью-Йорк.

⁶ Перманентний татуаж, нанесення пігменту на брови маніпулою (інструментом, що нагадує лопатку-лезо).

⁷ Передмістя Лондона.

⁸ TED (Technology, Entertainment, Design — «Технології, розваги, дизайн») — некомерційна американська організація, що поширює ідеї, які повинні змінити світ.

3

Н — е зважай, кицюню. Ще три зустрічі попереду, — утішає Тед.

До місця вони дісталися мовчки. Останні двадцять хвилин у бусику Сем провела в гіркому розпачі, вина просочувалася в усі клітинки тіла, де перед тим іще жевріли рештки впевненості у собі. Що вони про неї подумали? Вона згадала, як усі присутні чоловіки здивовано витріщалися на неї, не в змозі стримати посмішку, коли вона дибубляла назад до мінівена. Джоел поплескав її по плечу й запевнив, що Фремpton іще той засранець, до того ж будь-хто знав, що він ніколи не платить учасно, а тому назагал, може, їм і пощастило, але попри всі його слова Сем уявляла лише стриманий вигин Саймонової губи, коли вона повідомить, що упустила вигідний контракт.

Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.

Джоел зупиняється на паркувальному майданчику й вимикає запалювання. Якусь мить вони сидять, слухають, як цокає та врешті-решт затихає двигун, і дивляться на лискучий фасад будівлі. Її шлунок упав кудись долу, де лежить килимок для ніг.

— Невже це так страшно — з'явитися на зустріч у шльопанцях? — нарешті каже вона.

— Так, — промовляють одночасно Тед і Джоел.

— Але...

— Сонечку, — Джоел перехилиється через кермо і повертається до неї обличчям, — радше взуй ті туфлі, лише носи їх стильно, ну, ти розумієш про що я.

— Про що?

— Ну, у тебе там був такий... зніяковілий вигляд. Ти дотепер така. Туфлі слід носити так, ніби вони твої.

— Але вони не мої.

— Хай там як, а в тебе має бути впевнений вигляд. Так ніби ти звичним рухом натягнула їх, згадуючи угоду на дуже пристойну суму, яку ти вже сьогодні підписала.

Тед стискає м'ясисті губи й підтакує. Злегка штовхає її дебелою рукою.

— Він має рацію. Ну ж бо, кицю. Ніс угору, цицьки вперед, широко всміхнулася. Ти даси собі раду.

Сем сягає по торбу.

— Лише Саймону нічого не кажи.

Тед знизує плечима.

— Сказав би, якби він теж носив таке взуття.

— Отже, ми зробили б це щонайменше за... сорок дві тисячі. Проте, якщо скоротити кількість аркушів, спростити титульну сторінку, ви можете зекономити вісімсот від загальної суми.

Окреслюючи план друку, вона помічає, що виконавчий директор її не слухає. Щоби спантеличеної Сем заливає рум'янець, вона знову починає затинатися.

— То... то як, погоджується?

Той — анічирк. Потирає лоба, вимовляє ухильне «гмм», як поводитися і вона сама, коли Кет була малою, а вона лише впіввуха прислухалася до її нескінченного белькотіння.

О боже, вона ось-ось його втратить! Сем зводить погляд від своїх записів і усвідомлює, що виконавчий директор роздивляється її ступні. Вона ошелешено силується не погубити кінці.

Але щойно знову спрямовує на нього очі, у того такий ошалілий вигляд, що їй стає зрозуміло: це він розгубився, а не вона.

— І звісно ж, ми готові виконати замовлення повністю за вісім днів, як і домовлялися, — веде вона далі.

— Добре! — вигукує він так, ніби його тільки-но розбудили. — Авжеж, добре.

Він досі не зводить очей з її туфель. Вона спостерігає за ним, відтак злегка нахилиє ступню вліво, витягує щиколотку. Той зачаровано витріщається. Вона дивиться через стіл на Теда і Джоела — ті презираються.

— Тож для вас прийнятні наші умови?

Виконавчий директор складає пучки пірамідкою і ненадовго зустрічається поглядом із нею. Вона заохочувально посміхається.

— А... так. Звучить непогано. — Він ніяк не може себе опанувати: очі так і зісковзують з її обличчя долу, на туфлю.

Вона витягує з портфеля контракт. Нахилиє ступню, ремінець на п'ятці сковзає вниз.

— Отже, домовилися?

— Звичайно, — відповідає він. Бере ручку і, навіть не глянувши на документ, підписує.

— Нічого не кажи, — втупивши очі в простір перед собою, шепоче вона Тедові, коли вони проминають приймальню.

— Але ж я мовчу. Ще одна така угода, і носи хоч пляжні сланці — мені байдуже.

Під час наступної зустрічі вона намагається постійно тримати ступні на видноті. Джон Едмонт хоча й не зиркає на туфлі, перед тим звернув на них увагу й мимоволі переосмислив своє попереднє уявлення про неї. Дивно, але вона переосмислила і своє про себе. Ось вона заходить до його кабінету з високо піднятою головою. Зачаровує. Наполягає на вигідних для них умовах. Здобуває ще один контракт.

— Вдала робота, сонечку, — каже Джоел, коли вони знову залізають до бусика.

Відтак улаштовують справжню обідню перерву, яку вони ні разу собі не дозволяли, відколи Саймон заступив на посаду керівника. Вони сидять на терасі кав'ярні. З-за хмар визирає сонце. Вона аж за живіт береться — регоче з одного з масних Тедових жартів, та раптом усвідомлює, що вже не годна навіть пригадати, коли востаннє сміялася з будь-чого.

Ніша тупцяє у шльопанцях і банному халаті сюди-туди зимним хідником біля тренажерного залу. Вона надіслала Пітерові одинадцять повідомлень на телефон, але той досі не відповів. А це поганий знак. Дуже поганий.

— Пітере? Пітере? Де ти? Я ж тобі казала бути надворі об одинадцятій п'ятнадцять! Ти потрібний мені тут просто зараз!

Коли вона востаннє йому телефонувала, металевий автоматичний голос повідомив, що номер наразі недоступний. Вона глипає на годинник, лається вголос, нишпорить у кишені й добуває звідти картку-ключ від свого номера. Якусь мить дивиться на нього, а тоді чимчикує назад до спортзалу.

Торба досі лежить на лаві біля її шафки. Звісно. Кому вона потрібна? Ніша копирсається в ній з огидою на обличчі, адже їй доводиться торкатися чужого вбрання. Вона витягує мокрий купальник у пластиковому пакеті, кривиться й жбурляє його на лавку. Невпевнено

шпортається в бічних кишенях, виймає три вологі банкноти по десять фунтів, придивляється до них. Вона вже не пам'ятає, коли востаннє тримала в руках готівку. Найнегігієнічніша річ у світі — гірша за їжак для чищення унітазів, принаймні так писали в одній зі статей. Вона здригається і запихає гроші до власної кишені. Відриває один із пластикових мішечків з контейнера над центрифугою-сушкою для купальників і обгортає ним свою кисть. А тоді хапає спортивну торбу за ручки і проминає приймальню.

— Мадам, халат не можна забирати з собою...

— Холодно тут, у вашому краї. А крім того, через вас у мене поцупили одяг. — Ніша щільніше кутається в халат, затягує пояс і виходить геть.

Можна безкінечно жалітися на те, скільки клієнтів переманила до себе *Uber*, але жінку в халаті, яка стоїть і намагається спіймати бодай одну автівку, проігнорувало щонайменше шестеро таксистів. І коли один нарешті зупиняється, прокручує шибку вниз і хоче щось спитати про її вбрання, вона підводить руку й каже:

— Готель «Бентлі». І прошу не розпитувати. Дякую.

Поїздка коштує 9,80 фунта, дарма що триває хвилин п'ять, не більше. Вона заходить до готелю, геть не зважаючи на спантеличений погляд швейцара, перетинає вестибюль і, не звертаючи уваги на те, що голови всіх гостей повертаються в її бік, наближається до ліфта. Усередині, коли вона встромлює руку між стулками дверей, щоб ті не встигли зачинитися, стоїть середнього віку пара, яка, либонь, прибула до міста, щоб трішки «розважитися», — він у костюмному піджаку і широких штанях, вона у неоковирно скросній сукні, що не приховує м'ясисті опуклості під пахвами. Відтак заходить до ліфта, зупиняється перед ними й повертається обличчям до дверей. Ліфт не рухається з місця. Вона зиркає назад.

— Пентхаус, — кидає.

Ті глипають на неї, вона змахує кистю. Ще раз змахує.

— Пентхаус. Кнопка, — знову каже вона і нарешті додає: «Будь ласка». Тоді жінка невпевнено дотягується до панелі й натискає на кнопку. Ліфт із тихим гудінням рушає вгору, а в Ніші від напруження стискається живіт. «Ну ж бо, Нішо, — заспокоює вона себе. — Ти можеш усе залагодити». Нарешті ліфт зі здриганням зупиняється, стулки дверей розсуваються.

Вона вже хоче вийти, щоб потрапити до номера люкс у пентхаусі, але нашттовхується на чийсь широкі груди. Дорогу загороджують три чоловіки. Вона відступає, не вірячи власним очам. Арі, що стоїть посередині між іншими двома, простягає конверт формату А5.

— Що?.. — починає вона і силується протиснутися вперед, але той заступає шлях.

— Мені наказали не впускати вас.

— Не сміши мене, Арі, — каже вона, лупцюючи його. — Я мушу переодягнутися.

На його обличчі вираз, якого вона ніколи в нього не бачила.

— Містер Кентор заборонив вам сюди заходити.

Вона вичавлює із себе посмішку.

— Не блазнюй, Арі. Мені потрібні мої речі. Поглянь на мене.

Він мало не вдає, що вони геть незнайомі. Вираз обличчя такий, ніби він ніколи її не бачив, ніби не захищав усі попередні п'ятнадцять років. Із цим чолов'ягою вони часто жартували разом. Господи Ісусе, вона деколи навіть питала в нього, як справи в його зануди дружини.

— Даруйте.

Він нахилиється і кладе конверт на долівку ліфта позаду неї, а тоді відступає на крок, щоб натиснути кнопку і відправити її назад додолу. Світ навколо неї мов захитався — на мить їй здається, що ось-ось вона зомліє.

— Арі! Арі! Ти не смієш. Арі! Це все нездорово! Як я маю тепер чинити?

Двері ліфта зачиняються, але вона встигає побачити, як він відвертається й презирається з напарником. Раніше він ніколи не дозволяв собі в її присутності такого погляду — погляду, що переслідував Нішу все життя: «Звісно, жінки».

— Віддай мені принаймні сумочку... заради бога! — репетує вона, і двері остаточно зачиняються.

— Годі повірити, що ти заарканила для нас іще одну угоду, сонечку, — тішиться Джоел і б'є від захвату руками по керму. — От спритниця. А як ти зайшла туди — ну справжня леді-бос. Едгмонт був ладен поставити підпис іще до того, як ти всілася.

— Він очей не міг відвести від твоїх ніг, — додає Тед, відсърбує кока-колу з бляшанки й тихенько відригує. — Ніхто й гадки не мав, що

в тебе таки гарні циби.

— Якби ти лише слово сказала, він і благовірній своїй відмовив би у спадку. — Джоел хитає головою. — Ба навіть первісткові. Будь-що зробив би.

— Знаєш, я вже ладен був заприсягтися, що ти вимагатимеш за роботу вісімдесят дві, — докинув Тед.

— Так і є, — пояснила Сем. — Але потім я завважила, як гладенько все йде, і мені спало на думку, що можна дотиснути й до дев'яноста.

— І він лише підтакнув! — захоплено промовив Джоел. — Хлопче, він лише підтакнув! Навіть не поглянув на те, що надруковано дрібним шрифтом! Побачимо, що скаже на те Саймон!

— Брента вже кілька місяців торочить, що хоче нове «пежо». Якщо добудемо і цю угоду, я відкладу гроші на депозит для покупки. — Тед допиває колу з бляшанки й розплющує її товстелезним ручищем.

— У Сем усе вийде. Вона *en fuego*, хлопче.

— Що-що?

— У запалі.

— Вона така. Хто там у нас наступний? — Тед переглядає вміст теки. — О, щось новеньке. Ага... містер Прайс. Ого, замовлення велике. Це вже грубі гроші. Тут уже вистачить і на новеньку «двісті п'яту» для благовірної.

Сем поправляє макіяж. Кривить губи перед дзеркальцем і на мить замислюється. Дотягується до спортивної торби й обережно добуває піджак *Chanel*. Підносить ближче до очей, із захватом роздивляється кремового відтінку вовну, бездоганно чисту шовкову підкладку, вдихає легкий аромат якихось дорогих парфумів. А тоді швидко відстібає пояс безпеки й натягує жакет на себе. Трохи замалий, але майже невагомий і такий приємний на дотик. Вона й не знала, що в дорогому вбранні дійсно відчувається геть інакше. Сем ставить дзеркальце так, щоб вона роздивилася, як гарно тканина лежить на плечах, як підкреслює форму шиї вміло скроєний комір.

— Мабуть, це вже занадто? — питає вона і повертається до чоловіків.

Джоел оглядає її.

— Та чому ж занадто? Удай, що це твоє. Сем, вигляд дійсно крутий.

— Він навіть не допетрає, що справило на нього враження, — додає Тед. — І не забудь знову спустити ремінець на п'ятці. Вони від цього

геть втрачають глузд.

Сем бачить своє віддзеркалення і злегка пишається собою. Відчуття нове, і воно їй до вподоби. Вона не впізнає саму себе у дзеркалі.

Раптом усмішка згасає на її устах, вона повертається до колег і каже:

— А я... не зраджую жіноцтво?

— Прошу?

— Лише тому, що поклала на лопатки купку чоловіків у ділових костюмах? — питає Тед.

— Тому що, ну... використовую власну стать як зброю. Адже ці туфлі сексуальні, чи не так?

— Моя сестра каже, що має періодичні болі й у такі дні завершує дещо раніше наради, що затягуються. Мовляв, чоловіки не годні вчасно закруглятися.

— А моя жінка одного разу в клубі показала викидайлові бретельку ліфчика, — додає Тед. — І я тоді навіть відчував за неї гордість.

Джоел стенає плечима.

— Ось що я тобі скажу: ти просто використовуєш ту зброю, яку маєш під рукою.

— Забудь про вірність якомусь там жіноцтву, — докидає Тед. — Краще подумай про мою автівку.

Нарешті вони під'їжджають. Сем, коли виходить із бусика, ставить на хідник одну ногу нараз. Розпрямляє плечі. Їй дедалі легше вдається показуха, вона щораз обережніше ходить на підборах, дбає, щоб кісточки не вихилялися. У бічному дзеркалі перевіряє, чи все гаразд із зачіскою. Насамкінець споглядає вниз на ступні.

— І як у мене вигляд?

Обидва чоловіки аж сяють. Тед підморгує.

— Трясця, містер Прайс не має жодних шансів.

Вони наближаються до стійки приймальні, а Сем насолоджується тим, як її підбори цокотять по мармуровій долівці. Вона помічає, що секретарка явно оцінила її жакет з туфлями і злегка нахилила голову, наче готова уважно вислухати все, що та їй скаже. Он воно як — бути жінкою, яка щодня носить такі туфлі. Он воно як — жити не тужити, а якщо й ходити, то недовго і лише по мармурових підлогах. Он воно

як — непокоїтися щонайбільше про те, щоб педикюр пасував до твого дорожнього взуття.

— Добрий день, — каже вона і мимоволі завважує, що в її голосі з'явилися впевнені й невимушені нотки, яких ще не було на початку дня. — *Grayside Print Solutions*. Нам призначено зустріч із містером М. Прайсом. Дякую. — Авжеж, у неї все вийде. Вона — жінка-переможниця.

Секретарка вдивляється в монітор. Клацає по клавіатурі, справно вставляє картки з їхніми іменами в пластикові кишеньки, які потім вручає їм.

— Прошу лише зачекати ось там, доки я телефонуватиму нагору. Вельми вам удячна.

«Вельми вам удячна. Наче вона — родичка самої королеви абощо».

Сем обачно сідає на канапу в холі, зводить щиколотки разом, швиденько перевіряє, чи все гаразд із помадою на губах, пригладжує волосся. Передчуває, що добуде цю угоду. Джоел і Тед з усмішкою презираються за її спиною.

А тоді вона чує кроки по мармуру. Підводить очі й бачить, що до її канапи наближається невисока жіночка років п'ятдесяти. Каштанове волосся охайно підстрижено під каре-боб, на ній гарного крою простий темно-синій костюм, світло-бежева сорочка і туфлі-човники на низьких підборах. Сем дивиться, чи немає ще когось позаду неї. Жінка простягає руку.

— Вітаю, *Grayside Print*? Мене звати Міріам Прайс. Ходімо нагору?

Сем не відразу оговтується після своєї помилки. Озирається на Теда і Джоела, які тепер стоять ні в сих ні в тих. Та враз усі вони всміхаються й заходяться бурмотати якісь вітання. А тоді рушають услід за Міріам Прайс через хол у бік ліфтів.

За десять хвилин вона дізналася, що Міріам Прайс діє рішуче, а за годину — що її рішучість є справді дієвою. Якщо вони й далі поступатимуться, їхня маржа дорівнюватиме нулю. Мініатюрна Міріам незворушна і невблаганна. Джоел і Тед безсило опускаються у крісла, і Сем здається, що надія помалу залишає їх.

— Якщо ви можете виконати замовлення не швидше ніж за два тижні, я плачу не більше ніж шістсот шістдесят, — повторює

Міріам. — Що ближче до крайнього терміну, то більші транспортні витрати.

— Я вже пояснювала, що в шістсот шістдесят ми навряд чи вкладемося. А якщо вам треба з глянцеvim блиском, то виготовлення триватиме ще довше, бо нам доведеться робити це на окремому друкарському верстаті.

— Мене не повинно обходити, які у вас там верстати.

— Не повинно, але існує питання логістики.

Міріам Прайс усміхається щоразу, коли не хоче в чомусь поступатися. Усміхається тонко і геть не приязно. Мовляв, перемовини минають під її пильним контролем.

— Як я казала вам, моя логістика вимагатиме більших витрат на транспорт через те, що часу на перевезення залишиться надто мало. Послухайте, якщо вам справді важко виконати замовлення, краще скажіть про це відразу: тоді я ще встигну підшукати іншого постачальника.

— Нам не важко. Я лише пояснюю, що на виконання такого великого замовлення піде більше часу.

— А я лише пояснюю, чому вважаю, що це повинно вплинути на ціну.

Якась безвихідь. Мов у зачарованому колі. Сем проймає піт, і вона злегка непокоїться, що на бездоганно світлій підкладці розкішного піджака *Chanel* залишаться сліди.

— Мені треба порадитися з колегами, — заявляє вона й підводиться з-за столу.

— Звісно, можете не квапитися, — відповідає Міріам і відкидається на спинку крісла. На її обличчі сяє усмішка.

Тед запалив цигарку і короткими жадібними вдихами втягує у себе тютюновий дим. Сем схрещує перед собою руки, опускає їх, знову схрещує і споглядає на мінівен «Рено», що вперто, але намарно пробує припаркуватися заднім ходом у надто вузький проміжок між двома автівками.

— Якщо я з'явлюся перед Саймоном з такою малою маржею, той розірве мене на шматки, — жаліється вона.

Тед розчавлює підбором недопалок.

— Якщо ти не з'явишся перед Саймоном із підписаним договором, той дійсно розірве тебе на шматки.

— Ні, це просто неможливо. — Сем переступає з ноги на ногу. — Ох. Я скоро вмру в цих туфлях.

Якусь мить вони стоять мовчки. Здається, ніхто не знає, що має казати. Нікому не хочеться відповідати за можливий провал. Мінівен «Рено» нарешті вимикає двигун, і вони бачать, що тепер через брак місця водій ніяк не може відчинити дверцята. Урешті-решт Сем промовляє:

— Збігаю до вбиральні. Зустрінемося згодом.

Сем заходить до кабінки й виймає телефон. Набирає повідомлення:

Привіт, любий. Як ти там? Уже виходив надвір?

Чекає недовго — за мить приходить відповідь.

Ще ні. Трохи втомився. Цілую.

У голові постає картина: на ньому футболка і тренувальні штани, він лише трохи підводиться з канапи, щоб узяти телефон. Часом важко зізнатися самій собі, що поза домом їй легше дихається — наче хтось зненацька розсунув завіси і впустив багато світла.

Вона витирається, зливає воду, поправляє одяг, та раптом її проймає сором і ніяковість через те, що на ній ці туфлі й жакет. А як раптом доведеться відповідати перед законом за те, що вона носить чуже вбрання? Сем миє руки й дивиться на себе в дзеркало. Де й поділася вранішня впевненість. Перед нею сорокап'ятирічна жінка, на лиці якої залишили слід тривоги, сум, безсонні ночі всього останнього року. «Ну ж бо, старенька, — підбадьорює вона себе, — мусиш дати собі раду». Цікаво, відколи це вона почала називати себе «старенькою»? Двері однієї з кабінок позаду неї відчиняються, і виходить Міріам Прайс. Вони ввічливо кивають одна одній у дзеркалі, поки миють руки. Сем чомусь нітиться, але намагається приховати це. Міріам Прайс змахує з обличчя пасмо, що нібито вибилося із зачіски. Сем знову наносить помаду на губи — радше для того, щоб не стояти просто так. Вона метикує, що б сказати, які магичні слова добрати, аби переконати Міріам Прайс: із ними варто мати справу, вони — велика

фахова компанія, а тому їм варто заплатити дещо більше. Міріам незворушна й злегка посміхається. Далєбі, вона навіть не думає над тим, що б іще сказати. Сем здається, що вона раніше ніколи не почувалася такою безпорадною в жіночому туалеті. Як раптом Міріам Прайс опускає очі долу й вигукує:

— О боже, які чудові туфлі!

Сем дивиться вниз на свої ноги.

— Неймовірно розкішні.

— Насправді вони не... — починає Сем і враз спиняється. — Непогані, так?

— Можна глянути? — Міріам тицяє пальцем у взуття. Сем знімає туфлю і подає їй. Та підносить її ближче до світла й шанобливо роздивляється зусібіч, наче тримає у руках витвір мистецтва або пляшку дорогого вина. — *Louboutin*, вгадала?

— Т-так.

— Вінтажні? Таких уже років п'ять не виготовляють. Я взагалі не певна, що будь-коли бачила щось подібне.

— Е-е... Ну так.

Міріам водить пальцем по підборі.

— Справжній чародійник. Знаєте, одного разу я навіть простояла чотири години в черзі, щоб придбати пару його туфель. Ну хіба не божевілля?

— О... зовсім ні, — відповідає Сем. — Принаймні на мою думку.

Міріам зважає туфлю на руці, ще раз роздивляється, а тоді, майже знехотя, повертає її Сем.

— Знаєте, завжди видно, коли взуття достойне. Донька мені не вірить, але я вважаю, що можна багато чого сказати про людину на підставі того, яке на ній взуття. Я завжди дбаю про весь свій вигляд. Зараз на мені вінтажна *Prada*. Вирішила, що буде зручніше у чомусь повсякденному, тому обрала взуття на низьких підборах, але, правду кажучи, коли дивлюся на ваші, мене охоплює заздрість.

— Я кажу те саме своїй доньці! — Сем навіть не знає, чому ці слова раптом вилетіли з її уст.

— Моя постійно носить кеди. Я певна, що вони нічого не тямлять у тотемній силі взуття.

— О, моя теж. Вічно її бачу у величезних чоботах *Dr Martens*. Так, нічогісінько не тямлять, — підтакує Сем, яка насправді не надто добре

розуміє сенсу слова «тотемний».

— Ось що я скажу вам, Сем. Ви дозволите мені називати вас Сем? Я не в захваті від перемовин такого штибу. Може, побалакаємо наступного тижня? Обговоримо все окремо від хлопців. Гадаю, ми легко дійдемо згоди з усіх питань.

— Це було б прекрасно, — погоджується Сем, насилу просуває ступню назад у туфлю й відсапується. — Тож... можна сказати, ми таки домовилися?

— Думаю, що так. — Міріам усміхається привітно й дещо позмовницьки. — А ще хотіла запитати... цей піджак... від *Chanel*?

4

Ніша сидить у вестибюлі готелю «Бентлі», занурившись у глибину рожевої плюшевої канапи; поблизу неї, у вазі заввишки з тулуб, бовваніє композиція з королівських стреліцій. Кілька гостей скося глипають на жінку в халаті, коли та своїм криком перебиває гул голосів, а відтак повертаються до розмови.

— Карле, це ж смішно. Я зараз у вестибюлі. Спустися, нам треба поговорити.

Час для голосового повідомлення спливає. Вона негайно знову набирає номер.

— Карле, я телефонуватиму, доки ти не відповіси. Хіба можна так поводитися з дружиною, з якою прожив вісімнадцять років разом?

Повідомлення добігає кінця, вона знову набирає номер.

— Нішо?

— Карле! Я... Шарлотто? Шарлотто? Ні. Він увімкнув відхилення розмови. Я хочу переговорити з Карлом. Будь ласка, з'єднайте мене з ним.

— Даруйте, Нішо, але я не можу цього зробити.

Шарлотта вимовляє слова спокійно, як у додатку з вправами для медитації. Є щось нове в тоні її голосу, якась зверхність, що вельми дратує Нішу. Аж ось її мозок прошиває думка: «О боже, вона назвала мене Нішею».

— Містер Кентор зараз на нараді і тому наказав не турбувати.

— Ні. Викличте його негайно. Мені байдуже, що він вас просив. Я його дружина! Чуєте? Шарлотто?.. Шарлотто?

Але та вже натиснула на відбій. Дівчисько самовільно перервало розмову.

Вона роздивляється довкола й завважує, що люди на канапах витріщаються на неї. Вона й собі дивиться на них, доки ті не відвертаються, зводять брови й заходяться шептатися. Усе тіло враз заповонив кортизол, її охоплює бажання когось убити, кудись бігти або репетувати. Навіть не знає, чого кортить найбільше. Ніша опускає очі й усвідомлює, що не може здійснити жодне зі своїх бажань, коли на ній дешевенький махровий халат і спортивні шльопанці. А нагорі,

в пентхаусі, на неї чекає її одяг, і те, що вона не годна його забрати, бентежить мало не до фізичної муки. Її одяг!

Вона роззирається і помічає магазинчик з усіляким крамом по той бік вестибюля. Вона запихає телефон до кишені й прямує туди. Одяг, звісно, жахливий і до того ж із шаленою націнкою. Ніша силується не зважати на огидне вищання флейти, що лунає з динаміків, хутко передивляється все, що висить на стійках, добуває жакет і туфлі — найменш гидкі з усіх наявних. Зиркає на коробки з позначками розміру і з тої, де стоїть число 37, вихоплює пару простеньких бежевих туфельчовників. Тоді скидає все на прилавок біля каси, де за нею давно з легким занепокоєнням спостерігає молода жінка.

— Прошу записати все на номер у пентхаусі, — каже Ніша.

— Звичайно, місіс Кентор, — відповідає дівчина, опускає очі й починає вибивати чек.

— Хотілося б приміряти взуття. На шкарпетку. Нову, звісно ж.

— Я лише перевірю, чи в нас є... — починає та, але враз замовкає. Ніша зводить на неї погляд, дивиться в той самий бік, повертає голову. Поріг крамнички переступає Фредерік, готельний менеджер. Він усміхається й зупиняється на відстані кількох футів.

— Даруйте, місіс Кентор. Нам заборонили записувати будь-який товар на номер у пентхаусі.

— Прошу?

— Містер Кентор каже, що вам більше не дозволено записувати будь-що на його рахунок.

— Наш рахунок, — крижаним голосом поправляє його вона. — Цей рахунок є спільним.

— Вибачте.

Фредерік стоїть незворушно і навіть не думає відводити очі. Поводиться спокійно, говорить рішуче. Їй здається, що світ навколо починає сипатися. У грудях хвилиною здійснюється така незнайома дотепер паніка.

— Ти знаєш, що ми одружені. А отже, його рахунок належить і мені. Той стоїть, мов набрав у рот води.

— Фредеріку, я не вперше тут зупиняюся. — Вона ступає два кроки в його бік і ледве стримується, щоб не схопити за рукав. — На мого чоловіка, очевидно, найшло тимчасове затьмарення. Він навіть не

дозволяє забрати одяг. Мій власний одяг! Поглянь на мене! Принаймні принеси моє вбрання!

Менеджерове обличчя трішки м'якшає. І коли він нарешті заговорює, то злегка кривиться, ніби йому дещо боляче вимовляти ці слова:

— Ми... отримали дуже чіткі вказівки. Мені шкода, мадам. Від мене, на жаль, нічого не залежить.

Ніша хапає себе за обличчя.

— Годі повірити, що таке могло статися.

— А ще, — додає він, — я змушений просити вас вийти. Халат... він... решта наших гостей...

Вони стоять і дивляться одне на одного. Ніша заледве помічає, що дівчина на касі вирішує скористатися з нагоди й швиденько змахує речі під прилавок.

— Вісімнадцять років, Фредеріку, — поволі вимовляє вона. — Ми знайомі вже вісімнадцять років.

На мить западає тиша. Він уперше має такий спантеличений вигляд.

— Послухайте, — врешті промовляє він. — Я замовлю вам автівку. Куди б ви хотіли поїхати?

Ніша дивиться на нього, злегка відкриває рота, слабо хитає головою. Раптом її проймає незнайоме відчуття, величезне, моторошне, лиховісне, — наче її всмоктують у себе сипучі піски.

— Мені... мені нікуди їхати.

Отакої. Але вона не бажає цього. Вона опиратиметься. Ніша схрещує руки на грудях і сідає на маленьке плетене крісло біля полицок із взуттям.

— Ні, Фредеріку, я нікуди не їду. Ти, звісно, мене зрозумієш. Я сидітиму тут, доки Карл не спуститься, щоб зі мною поговорити. Будь ласка, сходи й поклич його сюди. Це ж просто смішно.

Усі мовчать.

— Як буде треба, сидітиму цілу ніч. Будь ласка, приведи його, ми повинні все в'яснити, а тоді вирішимо, куди я маю йти — якщо взагалі маю.

Фредерік дивиться на неї, тихо зітхає. Відтак озирається назад, і двійко охоронників негайно заходять до крамнички та зупиняються в очікуванні подальших розпоряджень. Усі втуплюють у неї погляд.

— Не хотілося б скандалу, місіс Кентор.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ